

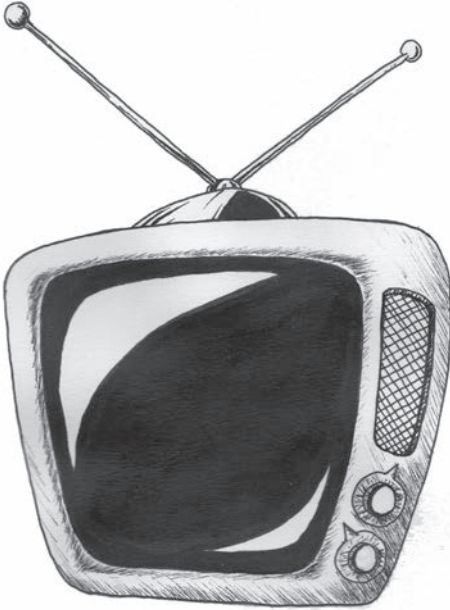
CAN AVAR

Küçük
Şapşallık Kutusu

Haktan Kaan İçel

CAN AVAR
KÜÇÜK ŞAPŞALLIK
KUTUSU

KORKUT KORKMAZ

HAYAL ETSEVER

CAN AVAR

BİR İKİ ÜÇ TİP!

Büyükler bizi susturmak istediklerinde neden bu oyunu oynarlar, hiç anlamıyorum. Boyumuz kısa olsa da, biz de insanız. Sizleri anlayabiliyoruz. Sessiz olun demek bu kadar mı zor? Bana kalırsa bir milyar doksan sekiz milyon yıl önce bu oyunu oynayan bir çocuk çok eğlendi. Ve büyükler o gün bugündür bunun eğlenceli bir oyun olduğunu düşünüyorlar. Bir çocuk susarak nasıl eğlenir? Çocuk dediğin, “Susar mısın?” denildiğinde. “Hayır, susamadım,” der. Ya da “Su değil, meyve suyu içirim,” der.

Ben her seferinde bu espriye gülerim. Ama şakalara kendi kendime gülmek hiç de eğlenceli değil. Ben sevdiğim şakalara arkadaşlarımla, ailemle birlikte gülmek istiyorum. Ama bu oyun yüzünden kimse beni duyamıyor! Avazım çıktığı kadar bağırarak, hep birlikte bağıra çağıra şarkılar söylemek istiyorum. Evet, haydi başlayalım!

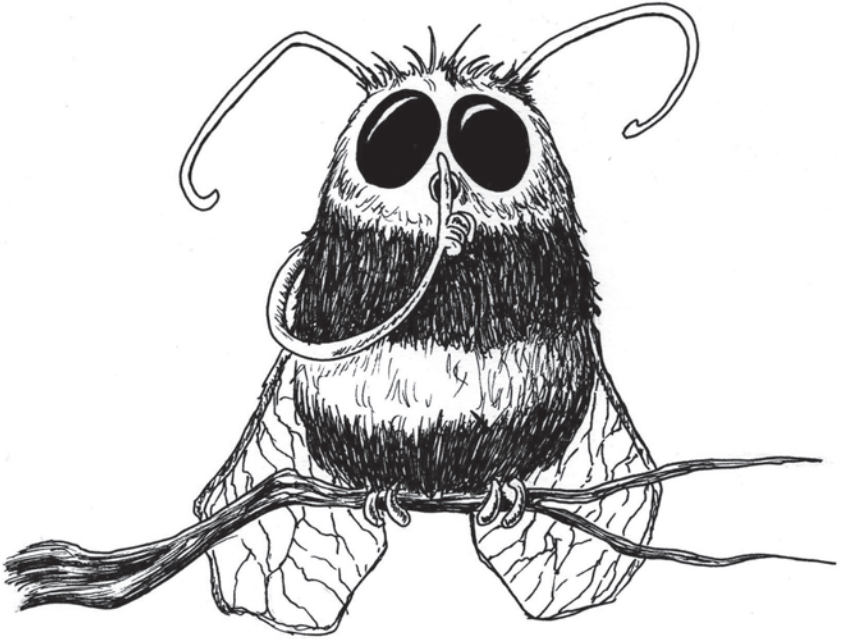

İşte, bu hiç aklıma gelmemişti. Sakın her şey korkunç görünümlü, salyalarında zencefil koçanları taşıyan, acımasız, kötü yaratıklar olan Yosun Beyinli Ürkünç Şaklabanlar'ın işi olmasın! Hayır, hayır... Onların işi olsaydı, insanlar yerlerdeki yeşil salyalara basıp düşerdi. Tüm kıyafetleri ıslanan kimi çocuklar ağlar, kimileri ise mutluluktan dörköşe olurdu. Niye mi? Çok basit! Sokaktaki çamurlar da pistir ama oynaması çok eğlencelidir. Tabii eve gidip annenizin kızgın yüzüyle karşılaşınca o kadar da eğlenceli olmadığınızı anlarsınız. Salyaların içinde oynamak da böyle bir şey olsa gerek. Peki, Yosun Beyinli Ürkünç

Şaklabanlar'ın işi değilse, bu sessizliğin sebebi kim ya da ne?

BULDUUUM!
BULDUUUM!

Bu sefer gerçekten de buldum sanırım. Bu sakın sessizlik güvelerinin işi olmasın! Olur ki olur, bal gibi de olur!

Bildiğiniz gibi güveler, insanların sümüklerinin içine yapışıp onları birer sessizlik anıtına dönüştürüyor. İnsanlar sessizce oturdukları yere yapışıp bir daha hiçbir zaman sevdikleri şeyleri söylemiyorlar.

OLAMAAAZ!

Bundan sonra bir daha konuşamayacak mıyız? Tüm müzisyenler işlerinden istifa edecek, Şarkıcılar Birliği'ni de kapatacaklar mı? Süper yıldız şarkıcıları hiç saymıyorum bile. Bunca yetenekli isim; bakkallık, manavlık ya da kasaplık mı yapacak? Peki, okullarda durum ne olacak? Törenlerden sonra okul zili çalmadığından, öğrenciler okuldan içeri girmek için birbirlerinin omuzlarına dokunup ilerlemelerini mi söyleyecek? Bu berbat bir durum! Olaya hemen müdahale etmeliyim. Ben de etki altında olabilirim ama biliyorsunuz ki ben diğer insanların göremediği kötü şeyleri görebiliyorum. O halde işe koyulmanın vakti geldi de geçiyor. Şimdi avazım çıktığı kadar bağıracağım. Yoksa insanlık bir daha hiç konuşamayacak ve hiçbir zaman müzik dinleyemeyeceğiz. Derin bir nefes alıp verdikten sonra şimdi tam sırası...

AGHAAAAAAGHHHAAAAAAGHAGH!

Annem bana ters ters bakıp uyarı niteliğinde sakince seslendi:

“Can, sabah sabah yine başlama!”

AAAAAAAAAAHHGGHGAAAAAAGHGH!

Annem bu sefer o kadar kibar değildi. O da bana bağıarak cevap verdi. Üstelik bu defa bir anlığına da olsa susmak zorunda kaldım.

“YETER CAN!” Durup dururken niye bağıırıyorsun? Baban gazete okuyor. Onu rahatsız etme. Hem biz tıp oyunu oynamıyor muyduk?”

“Ben o oyunu sevmiyorum,” dedim kendimden emin bir şekilde. Büyükler bizi kandırabileceklerini sanıyorlar, ama her seferinde yanılıyorlar. Elbette annem mücadelesini korkusuzca devam ettirdi:

“Saçmalama Can, bu oyunu her çocuk sever.”

Annem kendini iyice aştı. Bu çocuklar nerede yaşıyor acaba? Uzayda mı? Israrla bu oyunu seven çocukların varlığından bahsediyor. Peki, ben neden bu çocuklardan birini bile tanımıyorum? Acaba annem,

benim yaşımdayken bu oyunu seviyor muydu? Hiç sanmıyorum. Yine büyüklerin, biz küçükleri kandırma çabalarından birine şahit oluyorum.

“Anladım anneciğim. Sen bu oyunu çok seviyorsun. O zaman oynamaya devam et. Ben daha fazla dayanamayacağım.”

Oyundan çıktığımı belli etmek için ses çıkarmam gerekiyordu. Ben de sofradaki en güzel şey için bağırma başladım:

“SUCUK SUCUK SUCUK!”

Annem hemen ekmeğinden bir parça kopardı ve sucuğun yağına bandırıp ağızıma tıktı. Lokma ağızıma girer girmez susmak zorunda kaldım. Lokmamı bitirip hemen cevap verecektim ki sucuğun tadı damağıma yayılmaya başladı. Bu tip yiyeceklerin içinde ne var acaba? Tatları nasıl bu kadar güzel oluyor? Ağızımdaki lokmayı büyük bir mutlulukla çiğnerken, annem beni susturmuş olmanın gururu ve hazzıyla çayını içmeye başladı.

Kazandığını düşünüyordu. Ama ben mücadeleyi bırakmamıştım. Ne de olsa ağızımdaki lokma her an

bitebilirdi. Bağırmak için hazırlanıyordum. Fakat annem bir kez daha benden hızlı çıktı. Daha önce hazırladığı bir parça ekmeğin arasına, birkaç tane sucuk sıkıştırıp bir kez daha ağzıma tıktı. Onu takdir etmekten başka seçeneğim yok. Bugüne kadar yılmaz savaşımlığım karşısında bu kadar direnen biriyle karşılaşmadım. Annem karşıma çıkan tüm kötülerden daha dirençli çıktı.

O yüzden bu seferlik annemin kazanmasına izin verip ağzımda dağılan sucuklu ekmeğin, keyfini çıkarmaya devam ettim. Kimse anlamadan sessizlik güvelerini de engellemiş oldum. Bir taşla iki kuş vurmak diye buna denir.